

els dies.

Manuel ens porta hui a la província gallega de Pontevedra, exactament a El Grove (Ria de Arosa, Ries Baixes). Fen una miqüeta de temps fent-nos fotos pel port i ja són les 10 per pujar al vaixell. ¡Què divertit!, mentre el capità ens passeja per la ria i per davant de l'illa de la Toja, ens explica, entre altres coses, què són les batees (unes plataformes de fusta on enganxen les cordes per a criar els musclos, les ostres i les vieires, més de 3.000 n'hi han en tota Galícia) i ens ofereixen safates de musclos i botelles de ribeiro a "go-gó", acompanyat per una musiqueta per a ballar. Mengem, bevem, ballem i voltem pel vaixell. Per unes escaletes baixem per admirar la visió submarina. Pugem dalt de tot i per uns moments em comparo a Leonardo Di Caprio a la proa del Titànic..., tampoc puc descriure, amb lletres, les sensacions que es viuen en aixos moments.

Ara Manuel ens porta a l'illa de la Toja, Noèlia, mentre creuem el pont que uneix O Grove amb l'illa, ens conta que diu la llegenda del descobriment dels manantials de les aigües termals, i jo faré memòria per a retransmetre-ho. Ere una vegada un pàrroc que tenia un burret, però este estava malaltet i es va vore obligat a abandonar-lo, al cap de molt de temps va tornar a l'illa i quina va ser la seua sorpresa que pensant que ja no estaria, se'l va trobar net, amb un pèl brillant i rebossant de salut i alegria, tot això perquè havia estat jugant i rebolcant-se per aquelles aigües i terres. Vaig pensar de suggerir-li a Noèlia que ho férem, però de moment encara és pitjor el remei que la malaltia. ¿No creieu?

Vam fer unes compres de colònies, sabons i gels, i vam visitar l'Ermita, que la seua façana és única perquè faldada esta forrada amb clòtxines de vieires.

De l'illa vam passar a Cambados i vam visitar el poble asseguts en un trenet.

Descriure el paisatge que hi ha d'un lloc a un altre, és molt fàcil, muntanyes folrades de verd amb cases, xalets (¡que vaja xalets!), arbres i "horreos" (són unes casetes de pedra de forma rectangular, alçades per quatre potes de pedra, que utilitzen els gallegos per a guardar aliments i al gra). Acompanyats en alguns llocs per les aigües de les ries o per l'eixut de la baixada de la maror i en altres per vaques i ovelles.

Esta vesprada la tenim lliure i aprofitem per a gitar-me perquè l'aire condicionat de l'autobús m'ha tocat la gola i tinc unes decimetres de calentura.

Dimecres 21

¡I quant de coneixement que tinc! Com ahir em vaig cuidar, hui estic a punt per a ficar-me ben guapa i visitar Vigo. Entrem a la ciutat creuant el pont d'Erranda, conegut com els tirants de Fraga. No vull fer-me pesada, però quina vista de la ria de Vigo amb les batees i Nino Bravo de fons. ¡Uaaaaahhh, jo vull estar allí!

Vigo és una ciutat que m'ha agradat molt conèixer-la, encara que és prou costeruda. Un monument al treball m'impresiona, representa set homes tirant unes xarxes, tot de ferro i d'unes mides importants i un altre amb quatre cavalls que s'alcen uns damunt dels altres.

Pujant al castro es trobem amb jardins amb molt de colorit i ben cuidats, i unes fonts molt originals. Com a punt final la supervista des dels miradors, sense comentaris.

També creuem el mercat de la pedra, un carrer que puja fins una església, estret i ple de taules. Al port veiem una escultura a la Maternitat i un enorme transatlàntic amb cinc terrasses. No s'acabava mai de gran que era.

Preneu nota que açò us pot interessar.

Un altre carrer ple de bars amb tauletes a la vorera i davant parades, moltes parades d'ostres.

El que normalment es fa, és comprar-les i menjar-les asseguts a les taules dels bars, comprant un Ribeiro per a fer gasto. Noèlia i jo, vam canviar les ostres per una mariscada que no va estar gens malament. Em ficava de pell de gallina al vore com l'ostra (viva) s'arropia tota mentre li tiraves la llima pel damunt per a menjar-t'ho. Després de parar a Tul a dinar, vam creuar el riu Minyo i vam arribar a Valença do Minyo (Portugal). Pugem fins la fortificació i ens tornem a trobar en més taules. Ací el que normalment es fa, és aprofitar la visita per a comprar tovallons, llençols, ceràmica, etc., totes eixes coses per a l'aixovada... i per a deixar-vos entre dents, no us dic si vaig fer compra o no, ji, ji, ji. El dia d'hui, és l'última nit que estem a Ordenes i va tocar fer maletes, que a l'endemà era la tornada.

Estela per acomiadar-hos va preparar la famosa queimada amb tota la parafernàlia que porta el fer-la, els ingredients i que s'ha de fer per a llevar les bruixeries que com diuen els gallegos "haberlas haylas".

Dijous 22 de juliol

Encara que no us ho cregueu, aquest dia va ser molt emocionant per a mi. A part de que vam fer hores, moltes hores d'autobús i quilòmetres, molts quilòmetres. ¡Vinga que ja acabem! En eixir de la província de A Corunya, passem a la de Lugo i a part del paisatge, cosa que per més que veia, mai em cansava, veiem la construcció d'uns ponts entre unes muntanyes i altres, amb uns barrancs que no s'acaben mai. Sense bromes, ¿eh?, uns ponts que després seran carreteres, amb mil ferros i mils Kg. de formigó per a construir-los. Ara entrem a León, sense deixar els immensos i profunds barrancs al costat de la carretera i amb cases amb la teulada

de pissarra.

Seguim veient pelegrins que fan el camí, ells pugem cap a Santiago, quina llàstima, nosaltres ja baixem.

Parem, esmorzem i més carretera. Mira, ¿per on anem ara?, que és açò?, Noèlia ens informa que estem creuant uns viaductes.

Segurament vaig fer un becassonet i al despertar-me vaig vore que el terreny havia canviat, molt més pobret, amb diferent color, i era perquè estàvem a la província de Zamora.

Un paisatge monòton amb camps de blat i gira-sols és la nota de la província de Valladolid.

Recorrem també l'autopista del Nordest, i és curiosa perquè tan prompte anem per Segòvia com per Àvila. Si aquest troç d'autopista té un trajecte que alterna estes dues províncies. El paisatge característic canvia del terreny pla amb ovelles, al verd de carasca i gris de pedres amb vaques i cavalls.

Vam travessar el túnel de Guadarrama i a l'entrar a la Comunitat de Madrid vam vore a la dreta la Cruz de los Caídos, al fos San Lorenzo del Escorial (on estan enterrats els reis). Bordejant el riu Manzanares, vam creuar Madrid i ja eixint, entre altres coses, vam vore el famós Pirulí de la tele.

Ja acabant vam entrar a l'autovia de Castilla - La Mancha, vam passar Guadalajara (com molt bé diu la cançó "...en un llano..."). Sòria, Saragossa, Terol, Castelló i finalment Les Coves.

Mare meua, mare meua, em pensava que no arribava mai i que no acabaria mai d'escriure. Dispenseu si m'he embalat en contar-vos coses, moltes coses, i moltes felicitats per als que heu arribat llegint fins ací.

¡Ah! ¿sabeu on he estat la meua segona quinzena de vacances? No sé si us ho contaré.

Parada d'ostres. Vigo.

Valença do Minho, Portugal.